

HOCAM ve ARKADAŞIM
RAHMETLİ PROF. DR. HAŞMET BAŞAR

Hüseyin ARSLAN*

Sevgili Haşmet Başar hocam ile yanlış hatırlamıyorsam 1990 yılında tanışma şerefine erdim. İlk tanışmam muhterem hocam Profesör Dr. Nevzat Yalçıntaş Bey ile birlikte üniversitedeki odasına gitmekle başladı. Dikkatimi çeken bir husus masasında bir kâsenin içerisinde taze meyvelerin durmasıydı. Yemek yerine meyve yediğini ifade etmişti. Sağlık bakımından çok yararlı olduğunu belirtmişti...

İlk dikkatimi çeken bir başka husus konuşurken lisanındaki İngilizce ağırlığıydı. Kelimeleri telaffuz ederken veya cümleleri kurarken daha fazla İngilizce egemen bir konuşma uslubuna sahipti. Bu durum yapmacık bir hal ve davranıştan ibaret değildi. Uzun yıllar yurtdışında kaldığını anlamıştım. Nitekim yıllar sonra, 2000'li yıllarda birebir sohbetlerimizde sık sık yurtdışı anılarını anlatırken bu ilk intibaımda haklı olduğumu tespit etmiştim.

Rahmetli hocam ile ilgili anılarım yukarıda bahsettiğim tarihten başlamakla birlikte daha çok iş hayatında bir arada bulunmamızdan ve gönülden dostlar olarak birbirimiz ile kaynaşmamızdan itibaren daha bir yoğunluk kazanır. Bu yoğunluk 1998'de başlayıp vefatından yaklaşık olarak 10 gün öncesine değin olan zaman dilimini kapsar. Bu anılardan çok ama çok özel olanlarının yanı sıra dertleşme niteliğinde olanları da vardır. Kimileri ise hayat tecrübelerinden imbikleyerek bu kardeşine tavsiyeleri niteliğindedir.

Mesela upuzun bir bekleyişten sonra 2003 yılında baba olduğumun müjdesini kendisine verdiğimden birkaç gün sonraydı. Şöyle bir tavsiyede bulunmuştu:

- Hüseyin. oğlunu doya doya kokla... Her çocuğun kendisine has bir kokusu vardır. Bu koku cennet kokusu gibi bir şeydir. Çok hoş bir kokudur... bir süre sonra kaybolur...

Ankara'da ikamet etmekte olan babası emekli ziraat mühendisi Halit Bey (amca) ile tanışmak nasip olmadı ama Haşmet Hocam o kadar anlatırdı ki çok yakından tanıdığım ve bildiğim bir zat gibi hafızamda duruyor. O da kalp ameliyatı olmuş ve birkaç yıl sonra vefat etmişti.

Sık sık babası ile olan çocukluk anılarını, köy köy dolaşmalarını anlatırdı. Erzurum, Erzincan ve şimdi hatırlayamadığım pek çok şehirde ve bu şehirlerin köylerinde renkli bir çocukluk hayatı yaşamıştı. Bırakın bugünün çocuklarını, zamanının çocuklarına bile nasip olmayacak bir çeşitlilik ve farklılıkta...

Bir sohbetimizde rahmetli Prof. Dr. Mümtaz Turhan'ın sevgili hocamın dayısı olduğunu öğrenmiştim. İçimden ne mutlu böyle bir aileye, ne mutlu Haşmet Hocama diye geçirmiştim...

Sevgili Haşmet hocamdan örgün öğretim anlamında herhangi bir ders almak nasip olmadı, ama sözünü ettiğim süre içerisinde yoğun bir şekilde bir arada bulunmamızdan dolayı belki de uygulamalı teori ve pratiği ile pek çok dersler aldım. En önemli dersler kendisinin hayat tecrübesinden süzerek aktardığı anıları ve değerlendirmeleriydi. Tabii bütün bunları burada anlatmak ne yazık ki mümkün olmayacaktır.

Sevgili hocam, gönülden arkadaşım Haşmet Bey, eli açık, temiz yürekli, yardımsever, vatan millet sevgisiyle dolu bir insandı. Son HABA serüveninin altında yatan gerçek amacı; tamamen bilgi, görgü ve hayat tecrübesini, gerçekten alabildiğine geniş olan uluslar arası arkadaş ve ilişkilerden oluşan çevresini değerlendirerek ülkeye hizmet etmekte.

Bu amaçla pek çok uluslar arası konferanslar düzenledi. Bütün bu konferanslar, ülke kalkınmasına katkıda bulunmak ve ihtiyaç duyulan finansman sıkıntısına çözüm bulmak amacıyla düzenlenmekteydi. 2001 krizinden sonra Dünya Bankası ve İslam Kalkınma Bankası yetkililerinin yanı sıra Ortadoğu finans kaynaklarını tanıtıcı nitelikte konferanslar düzenlemişti.

Yine o yıllarda krizden çıkış yolu olarak görülen şirket birleşmeleri ve evlilikleri üzerine iki konferans düzenlemişti. Bu iki konferansın ses

kayıtlarının deşifre edilerek tebliğleri ile birlikte kitap haline getirilmesi görevini bana yüklemişti. Bu iki eseri sağlığında baskıya hazır hale getirmiş, kendisine teslim etmişim.

Bu iki kitabı “ Türkiye’de ve Dünya’da Şirket Birleşmeleri”, “Şirket Birleşmelerinin Mali ve Hukuki Yönleri” diye isimlendirmiştik. O da bu iki kitabı Price Water House Couper tarafından basılmak üzere sahibi olan Sayın Adnan Nas’a vermişti, diye biliyorum. Ne yazık ki kitapların akibeti hakkında bilgi edinemedim. Basıldı mı ne oldu? bilgi sahibi olamadım.

Rahmetli Haşmet Başar hocam, çeşitli konularda birlikte çalıştığı arkadaşlarının görüşlerini almakta bir sakınca görmez, belki büyük bir yarar görürdü. Bu yönünü kendisi açısından bir erdem olarak değerlendiriyorum. HABA’da bir arada olduğumuz kimi zamanlarda bazen yalnız benimle bazen de elemanları ile birlikte beni de aralarına alarak gündemindeki konu üzerinde fikir alışverişinde bulunurduk. Pek çok kez orada bulunan ve fikir beyan eden kimselerin görüşünü uygulamaya geçirdiğine tanıklık etmişimdir.

İş hayatında kaliteye ve nitelikli kimselerle çalışmaya büyük bir özen gösterirdi. Bu ilke çerçevesinde beraber çalıştığı kimseleri yüksek nitelikleri nedeniyle değişik ülkelerden getirtirdi. Benim müşahede ettiğim birkaç olayda lisan öğretmenlerini Avusturalya’nın Tazmanya bölgesinden, İngiltere’den ve Kanada’dan getirtmiş olduğunu gözlemledim.

Kendisine emeği geçmiş değerli şahsiyetlerden sitayişle bahsederdi. Korkut Özal, Sabahaddin Zaim, Nevzat Yalçıntaş... ve daha pek çok kimseyi sık sık hayırla ve güzel anılarıyla anardı.

Bazen akşamları HABA’dan çıktığımızda çalışanlar ile birlikte bir pastaneye ısrarla götürür, hepimize tatlı, pasta gibi şeyler ikram ederdi. Arada bir kendisinin bunları yemediğini görürdüm. Sorduğumda yemeğini evde yiyeceğini burada yer de evde yiyemezse Emel Hanım’ın hoşnut kalmayacağını söylerdi...

Bir 85 model BMW’si vardı. Sık sık tamirlik olurdu... Hele bir gün Gayrettepe’de kayınvalidesinin evinin bulunduğu sokakta kala kalmıştı. Derse yetişmek üzere çalıştıramadığı bu BMW’yi orada bırakmış, akşam dönüşünde ben, kendisi ve hemşerisi olduğunu öğrendiğim bir oto

tamircisi ile birlikte arabanın yanına vardık. Arızası giderildikten sonra yola koyulduk...

- “Hocam bu arabayı ne zaman değiştireceksiniz? Artık değiştirseniz... derdim. O da;

- “yakında der, geçerdi.”

Kızları Begüm ve Melike’den söz etmeyi severdi. Sık sık onların çocukluk anılarını anlatırdı. Begüm Hanım’ın İngilizce ve Arapça’yı çok iyi bilip konuştuğunu anlatmaktan zevk duyardı.

Kalp ameliyatı olmak üzere Siyami Ersek Hastanesi’ne yattığı ilk gecenin akşamı ziyaretine gitmişim. Orada Emel hoca ve kızları Begüm Hanım da bulunuyordu. Begüm Hanım ile Arapça konuşmamızı istedi. Bu isteğini kırmadık bir süre konuştuk. Kendisi de bu konuşmaya katıldı...

Eşi Prof. Dr. Emel Başar hanımefendi’den, İngiltere’de ilk karşılaşmalarından, Emel Hanım’ın babasının Nişantaşı’ndaki evinden ve orada yaşamış pek çok anısından söz etmişti.

Rahmetli Haşmet Başar Hocam, Zekeriyaköy’de oturuyordu. Bir günde Zekeriyaköy, İstanbul Üniversitesi, Anadolu yakasında Marmara Üniversitesi ve bilmem nereler arasında mekik dokur dururdu. “Lütfen hocam, bu kadar yorulma” derdim. “Evi bari yakına getir, o kadar mesafenin stresi bile adamı yorar” derdim, bu konuda sadece bana hak verirdi...

Vefatından önce birlikte çalışma teklifinde bulundu. Ancak ben kendi işimi kurduğumu ve içinde bulunduğum şartları ifade ederek mazeret beyan ettim. O da bunu anlayışla karşıladı.

Yine son olarak düzenlemiş bulunduğu konferans hazırlıkları ile meşgul iken telefon görüşmesi yaptık. Ben defalarca aramış ama ulaşamamıştım. Hep hocam dışarıda cevabını almıştım. Bu kez HABA’da ve kendisine ulaşmıştım. Uzun uzun sohbet ettik. Bu organizasyonun kendisini çok yorduğunu, eve gidecek vakti bile kalmadığını belirtmişti. Bana da serzenişte bulunmuş, kendisini aramadığımı ve özlediğini belirtmişti. Ben de ilk fırsatta kendisini ziyaret edeceğimi ifade etmişim. Bugün yarın derken konferans

organizasyonun bittiğini ve vefat ettiği haberini bir cumartesi sabahı aldım...

Allah bol bol rahmet eylesin. Yeri cennet olsun.

Sevgili hocam sizi unutmadım. Hala dipdiri yanımdasınız. Birlikte o güzelim sohbetlerimizi ededuruyoruz... Güleç yüzünüz, hassas kişiliğiniz ve şefkatli ağabeyliğiniz benimle birlikte... Aramızda kalsın ama size şunu söylemekte bir sakınca görmüyorum: Gerçekten sizin yaşamakta olduğunuzu, sağımda, solumda, önümde arkamda o zarif, naif, sevgi ve şefkat dolu Haşmet Başar'ın durduğunu düşünüyorum. Doğrusu gözüme görünmeseniz de buralarda çok ama çok yakın bir yerde olduğunuzu hissediyorum... Hayır, hayır yaşıyorum...

Görüşmek üzere, kavuşmak üzere gönülden selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Kardeşiniz